

Sygn. akt II CSK 741/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa W.B.

przeciwko „P...” Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w S.

z dnia 21 czerwca 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /17,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w S. radcy prawnemu M.C. tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu kasacyjnym kwotę 2970 (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt) złotych powiększoną o należny podatek VAT.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu zagadnień prawnych związanych z kwestią dotyczącą tego, czy świadomość pokrzywdzonego o niewłaściwym postępowaniu pozwanego ma wpływ na możliwość uwzględnienia roszczenia o ochronę dóbr osobistych na podstawie art. 23 i 24 k.c.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Powód twierdzi, że wyłączną przyczyną oddalenia jego powództwa o ochronę dóbr osobistych było stanowisko sądów *meriti* co do tego, że o nierozpoznaniu jego wniosku złożonego w 1998 r. do pozwanego dowiedział się dopiero w 2010 r. i stąd nie można mówić o naruszeniu jego dóbr osobistych wynikających z przewlekłości postępowania. Tymczasem stoi to rażącej sprzeczności z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi. Sąd drugiej instancji wyraźnie wskazał, że za oddaleniem apelacji powoda stało to, że powód kilka miesięcy po wystąpieniu z wnioskiem do pozwanego złożył odmiennej treści wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, który był już przedmiotem rozpoznania. Ponadto pozwany był uprawniony do zajęcia się pierwotnym wnioskiem tylko przez okres kilku miesięcy, gdyż od 1 stycznia 1999 r. kompetencję tę uzyskał Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Powód zaś wywodzi naruszenia dóbr osobistych za przewlekłość trwającą ponad 10 lat.

Kwestia braku wiedzy przez powoda o tym, że pierwotny wniosek nie został rozpoznany, choć pojawia się w uzasadnieniu wyroku, nie może być uznana za determinującą treść zaskarżonego orzeczenia. Tym samym sformułowane zagadnienia muszą być uznane za pozbawione istotności z punktu widzenia treści zapadłego rozstrzygnięcia i rozpoznawanej sprawy.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 k.p.c. postanowił nie obciążać powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

Pełnomocnikowi powoda z urzędu Sąd Najwyższy przyznał wynagrodzenie zgodnie z § 15 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 w zw. z § 8 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1715 ze zm.).

aj

a.ł.